

Abdy Saint-Joseph de Clairval

Brief van 19 juni 2018,
feest van h. Romuald

Dierbare Vrienden,

DE Heilige Familie van Nazareth, schreef Paus Johannes Paulus II, «is het oorspronkelijk model en het voorbeeld voor alle christelijke gezinnen. Dat gezin, enig in de wereld dat een anoniem en stil bestaan heeft geleid in een klein gehucht van Palestina, dat de beproeving van armoede, vervolging en vlucht heeft ondergaan, dat God op onvergelykelyk hoge en zuivere wijze heeft verheerlijkt, zal niet nalaten de christelijke gezinnen, ja alle gezinnen van de wereld, bij te staan in de trouw aan hun plichten» (Exhortatie *Familiaris Consortio*, 22 november 1981, nr. 86). Een paar jaar later, op 16 mei 2004, verklaarde heilige Johannes Paulus II Joseph Manyanet heilig, «ware apostel van het gezin», hij die zijn leven heeft opgeofferd opdat ieder gezin een "Heilige Familie" zou zijn. De boodschap die de nieuwe heilige ons op die manier meegeeft is nog altijd even actueel.

Joseph Manyanet i Vives kwam op 7 januari 1833 in Tremp, kleine Catalaanse stad in het bisdom Urgell, in Spanje, ter wereld. Hij wordt dezelfde dag gedoopt in de kapittelkerk Onze-Lieve-Vrouw van Valldeflors die zich niet ver van zijn huis verheft, in al haar majesteit. Joseph is het negende kind van het echtpaar Antonio Manyanet en Bonaventura Vives, kleine grondbezitters uit de streek. De baby is amper twintig maanden als zijn vader sterft op vierenveertigjarige leeftijd. In 1841 sterft de oudste zoon van het gezin. Als weduwe zonder steun moet mevrouw Manyanet het hoofd bieden aan de taak de bescheiden erfenis te beheren door de grond van de familie te verhuren of te verkopen en zich tevens te wijden aan de opvoeding van haar kinderen. Als bijzonder vrome vrouw vertrouwt ze zich toe aan de bescherming van God en de Heilige Maagd. Wanneer Joseph de leeftijd van vijf jaar bereikt neemt zijn moeder hem mee naar het polychrome beeld van Maria dat dateert uit de XVe eeuw, om hem aan de Heilige Maagd toe te wijden. Na een vurig gebed ziet het kind hoe de Madonna haar armen opent en hem tegen haar hart drukt.

De Maagd van Valldeflors

Op een dag valt het kind in ijskoud water en wordt bewusteloos terug naar huis gebracht. Iedereen acht het kind opgegeven, maar zijn moeder wendt zich tot de Heilige Maagd en het kind komt onmiddellijk weer bij. Kort daarna worden soldaten in het huis verwelkomd. Verrukt van hun uniformen staat Joseph tussen hen in te stralen van geluk. Per ongeluk stoot een soldaat kokende olie om die over het kind heen stroomt. Het lichaam van het kind is nog slechts één grote wond en zijn toestand lijkt hopeloos. De hulp van de Maagd van Valldeflors wordt opnieuw

Sint Joseph Manyanet i Vives

Alle rechten voorbehouden

ingeroepen en het kind wordt weer geheel genezen, zonder nawerkingen, tot grote verbazing van de artsen.

De pastoor van de parochie, eerwaarde Valenti Lledos heeft Joseph al snel opgemerkt; hij neemt hem onder zijn hoede zodat, naar het voorbeeld van Samuel (1 S 2,11), de jonge jongen zich niet meer verwijdt van de tempel van zijn geliefde Maagd van Valldeflors. Hij leert de Mis dienen. Zijn godsdienstige opvoeding is in de veilige handen van een uitstekende onderwijzer, maar vooral in die van zijn moeder die voor hem een kamertje inricht als gebedsruimte... Wanneer het kind niet op school, noch in de kerk met eerwaarde Valenti is te vinden, moet het gezocht worden in zijn gebedsruimte waar het hartstochtelijk heiligenlevens verslindt. Op zeven en een halfjarige leeftijd doet hij zijn eerste Communie. Uit heel zijn wezen straalt een grote verfijning.

Wanneer hij bij het kind de tekenen van een priesterroeping waarneemt doet de pastoor al het mogelijke om hem te helpen bij de studie. Hij verwijst hem naar de Pies Scholen, die onder toezicht staan van het instituut dat in de XVIe eeuw is opgericht door heilige Joseph Calasanz. Om het lesgeld te kunnen betalen wordt Joseph in dienst van de communiteit en de andere leerlingen aangenomen. In 1849 ontvangt hij het sacrament van het Vormsel. In een kort daarna geschreven notitie is te lezen: «Daar ben je nu gevormd en gewapend als een soldaat van CHRISTUS. Dat verplicht je te strijden als een man tegen alle listen van de vijand en je de liefde van God en van de Allerheiligste Maagd waardig te maken».

De inwerking van het sacrament van het Vormsel betekent dat de ziel volledig wordt vervuld van de Heilige Geest. Hierdoor bewerkt het Vormsel een groei en verdieping van de doop-genade: het maakt dat wij dieper wortelen in het goddelijk kindschap dat ons doet zeggen: *Abba, Vader* (Rom. 8,15); het verenigt ons hechter met CHRISTUS; het vermeerderd in ons de gaven van de Heilige Geest; het vervolmaakt onze band met de Kerk; het verleent ons een bijzondere kracht van de Heilige Geest om het geloof door woord en daad te verbreiden en te verdedigen als waarachtige getuigen van CHRISTUS, om dapper de naam van CHRISTUS te belijden en nooit schaamte te gevoelen voor het kruis: «Herinner u dan ook dat gij het zegel van de Geest ontvangen hebt: de geest van wijsheid en inzicht, de geest van beleid en sterkte, de geest van kennis en ontzag voor God de Heer, de geest van heilige vrees, en bewaar wat gij ontvangen hebt. God de Vader heeft in u het zegel gedrukt en CHRISTUS de Heer heeft u gesterkt en u de Geest als onderpand in uw hart gelegd» (cf. *Catechismus van de Katholieke Kerk*, 1302-1303).

Krachtig strijd voeren

Door het contact met de religieuzen van de Ecoles Pies, bemerkt Joseph voor het eerst een verlangen naar het religieus leven, maar hij begrijpt al snel dat de Heer hem niet bij hen wil hebben. Na deze eerste onderwijscyclus stuurt zijn pastoor hem naar het seminarie van L rida om er wijsbegeerte te gaan studeren. Ter financiering van zijn studie gaat de jongeman als huisleraar in dienst bij een familie in de stad. Daar hij zich bewust is van de gevaren van de stad voelt hij de behoefte de nodige versterving te doen en krachtig strijd te voeren om geen gevolg te geven aan de toenaderingspogingen van een vrouw die verliefd is op hem.

Na drie jaar wijsbegeerte gaat Joseph naar La Seu d'Urgell, bisschopszetel van zijn dioc es, om daar godgeleerdheid te studeren. Hij heeft de dienstplichtige leeftijd, maar een broer van eerwaarde Valenti betaalt het bedrag dat hem ontslaat van die verplichting. Bij zijn aankomst biedt Joseph zijn diensten aan om te voorzien in de kosten van zijn studie. De bisschop, Mgr. Joseph Caixal i Estrad , neemt hem bij zichzelf in dienst en wordt zijn biechtvader en geestelijk leidsman. Joseph Manyanet staat met heel zijn hart ten dienste van de prelaat die later zal getuigen: «Niemand beter dan hij wist hoe mijn verlangens te duiden». Eind 1854, uitgeput van het verrichte werk, wordt hij door zijn bisschop naar een badplaats gestuurd om een tijd uit te rusten. Op 14 mei 1855 overlijdt zijn dierbare pastoor, eerwaarde Valenti, en op 10 november 1857, verwisselt zijn moeder deze wereld voor het hiernamaals.

Joseph wordt op 9 april 1859 tot priester gewijd. Mgr. Caixal vraagt of de eerste plechtige Mis van zijn geestelijke zoon opgedragen wordt in zijn priv  kapel. Hij benoemt hem tot majordomus van het bisschoppelijk paleis, bibliothecaris, en feitelijk ook zijn secretaris voor de pastorale bezoeken. Vanaf zijn kinderjaren valt Joseph op door zijn zachtmoedigheid, zijn meegaandheid en het gemak

waarmee hij de gehoorzaamheid betracht. Hij doet zijn best om te leven in de aanwezigheid van de Heilige Familie, zoals JEZUS tussen MARIA en JOZEF: «Laten we ons in gedachten verplaatsen naar het huis in Nazareth in gezelschap van onze geliefde familieleden JEZUS, MARIA en JOZEF, terwijl we naar hun woorden luisteren, kijken naar wat zij aan het doen zijn en hen tegen ieder van ons horen zeggen: als je ons een genoegen wilt doen, neem dan ter harte hetgeen wij zeggen en doen bij jezelf na te doen.» Hij wil graag alle gezinnen de zachtmoedige liefde en gehoorzaamheid van zijn JEZUS aan zijn ouders laten ontdekken. «Gezinnen, hier is jullie voorbeeld», schrijft hij op een beeltenis van de Heilige Familie.

Een gezin stichten

Op 14 februari 2014 verstrekte Paus Franciscus een paar raadgevingen aan verloofden voor de stichting van hun gezin. «Beste verloofden, jullie zijn bezig je voor te bereiden op samen opgroeien, op het bouwen van het huis dat een gezin is, om voor altijd samen te leven. Jullie willen het niet bouwen op het drijfzand van gevoelens die komen en gaan, maar op de rots van de echte liefde, die liefde die komt van God. Het gezin ontstaat uit het liefdesplan dat wil groeien zoals men een huis bouwt opdat het een plek wordt van genegenheid, hulp, hoop en ondersteuning. Zoals ook de liefde van God stabiel is en voor altijd, zo willen ook wij dat de liefde als fundament van het gezin stabiel is en voor altijd. Alsjeblieft, laat de "cultuur van het voorlopige" ons niet de baas worden! We worden tegenwoordig allemaal belaagd door die cultuur. Dat kan toch niet!...

De uitdaging voor christelijke echtelieden ligt in het samen zijn en elkaar voor altijd lief te hebben. Op die weg is bidden belangrijk en zelfs meer dan dat, het is noodzakelijk, altijd. Hij voor haar, zij voor hem en beiden tezamen. Vraag aan JEZUS jullie liefde steeds groter te maken. In het *Onze Vader* zeggen we: *Geef ons heden ons dagelijks brood*. De echtelieden kunnen op deze manier leren bidden: "Heer geef ons heden onze dagelijkse liefde", want de dagelijkse liefde van echtelieden is het brood, het ware brood van de ziel, dat hen steunt om vooruit te komen. "Heer, geef ons heden onze dagelijkse liefde"... De Bijbel zegt dat de rechtvaardigste nog zevenmaal per dag zondigt... Vandaar de noodzaak van deze eenvoudige woorden: "vergeef me". Over het algemeen staat ieder van ons klaar de ander te beschuldigen en zichzelf te rechtvaardigen. Dat is al begonnen met onze vader Adam, toen God hem vroeg: "Adam, hebt gij van deze vrucht gegeten? – Ik? Nee! Zij heeft me die gegeven!" De ander beschuldigen om geen "pardon, vergeef me" te zeggen is iets instinctief dat aan vele rampen ten grondslag ligt! Laten we leren onze fouten te erkennen en om vergeving te vragen. "Vergeef me, als ik vandaag zo'n hoge toon heb aangeslagen", "vergeef me als ik je voorbij ben gelopen zonder je te groeten", "vergeef me als ik te laat ben thuisgekomen", "als ik deze week erg zwijgzaam was", "als ik teveel gepraat heb en nooit geluisterd", "vergeef me, ik was woedend en heb jou de schuld gegeven"... Die "vergeef me's" kunnen we alle dagen vragen. Op die manier

groeit ook een christelijke familie. JESUS die ons goed kent, leert ons een geheim: nooit een dag eindigen zonder om vergeving te vragen, zonder vrede te sluiten!»

Op een dag stelt eerwaarde Manyanet aan Mgr. Caixal voor dat het wenselijk zou zijn een kerk te bouwen ter ere van de Heilige Familie om haar bescherming te vragen voor alle huisgezinnen op aarde. Dit project zal concreet verwezenlijkt worden onder invloed van de architect Gaudi.

In de loop van de pastorale bezoeken in het gevolg van zijn bisschop wordt Joseph getroffen door de aanblik van de arme gezinnen, van alle kinderen die geen onderwijs hebben genoten en aan zichzelf zijn overgeleverd. Zijn hart, in vuur en vlam van het verlangen hen te hulp te komen, voelt opnieuw een sterke aantrekkingskracht tot het religieuze leven. De bisschop zelf heeft voor dit doel reeds een vrouwelijke diocesane congregatie, de Zusters van MARIA Onbevlekt Ontvangen en van het Onderwijs opgericht, maar er moeten nog verder reikende initiatieven genomen worden. Door hem gesterkt, ziet de jonge priester af van een eervolle carrière met veel verantwoordelijkheden; hij gaat edelmoedig aan de slag met de oprichting van een nieuw religieus instituut met opvoedkundige bestemming. Zijn bisschop vraagt hem evenwel zijn taken binnen het bisdom niet op te geven.

Een wezenlijk werktuig

Tegen Italiaanse onderwijzers zei Paus Johannes Paulus: «De nauwe banden die altijd hebben bestaan tussen de Kerk en de onderwijswereld zijn u wel bekend... Maar waarom stelt de Kerk zoveel belang in het onderwijs? Waarom heeft de Kerk zelfs haar overleving als Kerk verbonden aan de realiteit van de scholen? Het motief is duidelijk: om trouw te zijn aan het voorbeeld van CHRISTUS en zijn opdracht uit te voeren alle volkeren te onderrichten... De school is een wezenlijk werktuig voor de verspreiding van het christendom en van het Rijk Gods. Daarom is de school een bestaansreden voor de Kerk» (28 januari 1984). En, op 2 februari 1989, verklaarde de Paus: «De katholieke school heeft ook heden ten dage een taak te vervullen... De veelheid aan en het tegenstrijdig karakter van culturele boodschappen en levenswijzen die de wereld waarin de jongeren tegenwoordig leven doordrenken, dragen het gevaar in zich hen van de geloofswaarden te verwijderen, zelfs wanneer ze opgroeien binnen christelijke gezinnen. De katholieke school die zich niet beperkt tot het geven van een zuiver leerstellige opleiding, maar die ook een opvoedkundige rol wil spelen die het mogelijk maakt communautaire geloofs-, gebeds- en dienstbaarheidservaringen te beleven en een belangrijke en beslissende rol te spelen die jongeren de richting wijst naar een leven dat geïnspireerd is op de wijsheid van het Evangelie» (Boodschap voor de roepingendag).

Op 8 mei 1864 sticht eerwaarde Manyanet in Trep met enkele priesters het Instituut van de Zonen van de Heilige Familie, bedoeld voor gratis onderwijs aan arme kinderen. De roepingen stromen op verbazingwekkende wijze toe.

Op 2 februari 1870 legt hij met zijn eerste metgezellen zijn gelofte af. In 1874 zal hij de Dochters Missionarissen van de Heilige Familie stichten. Het is zijn bedoeling de eredienst voor de Heilige Familie te verbreiden en te waken over christelijke vorming van de gezinnen, voornamelijk door middel van opvoeding en onderwijs van de kinderen in het licht van het geloof. Andere verplichtingen komen evenwel op zijn schouders drukken: hij wordt benoemd tot administrator van de belangrijke parochie van zijn geboortestad, tot leidsman van de religieuzes die door de bisschop zijn gesticht, evenals van een klooster van Zusters Claretinessen, gesticht door Antoine-Marie Claret. Maar in de huizen van de religieuzes waarmee hij is belast, doen zich onenigheden voor. Moeder Paris (wier zaligverklaringsproces lopende is), de claretijnse overste, wenst haar congregatie onder het gezag te plaatsen van een claretijnse Moeder Generaal, terwijl andere religieuzes sterk gehecht blijven aan Mgr. Caixal en Eerwaarde Manyanet. Soortgelijke moeilijkheden treden aan het licht bij de door de bisschop gestichte en door Moeder Janet (zalig verklaard op 8 oktober 2011) geleide religieuzes.

Smartelijk onbegrip

In 1868 voert een revolutie een antiklerikaal bewind in het land. Op 11 februari 1873 wordt de eerste republiek uitgeroepen. Mgr. Caixal, die de legitieme zaak altijd heeft gesteund, moet het land uit. De zalige Pius IX verwelkomt hem in Rome. Op die manier wordt eerwaarde Manyanet ontruikt aan de geestelijke leiding van zijn leidsman. Deze heeft hem bij zijn vertrek de algehele verantwoordelijkheid voor de vrouwenkloosters toevertrouwd. Zonder in het minste geringste af te wijken van diens richtlijnen zet de eerwaarde de moeilijke taak van verzoening der geesten voort. Maar zonder dat hij het weet schrijft een priester van het Instituut van de Heilige Familie naar Mgr. Caixal om hem kennis te geven van zijn grieven tegen de stichter. De prelaat die reeds verzwakt is door de beproeving van de gedwongen ballingschap, neemt kritiekloos kennis van de grieven; hij schrijft zeer bittere brieven aan eerwaarde Manyanet; die doen hem des te meer pijn daar hij niet begrijpt waarom deze zo teder beminde vader als een blad aan de boom is omgeslagen. Later zal de priester die zich tegen de stichter had verheven de congregatie verlaten en als pastoor van een parochie de weg vinden die bij hem past.

Op 28 april 1879 wordt een nieuwe bisschop, Mgr. Cassaña, ingehuldigd in La Seu d'Urgell. Deze nieuwe prelaat is meteen vooringenomen tegen eerwaarde Manyanet: hij ontheft hem van zijn taak als leidsman van de religieuzes. Wanneer hij vrij is van deze verantwoordelijkheid vestigt de stichter zich definitief in Barcelona van waaruit hij, aangemoedigd door verschillende bisschoppen van Catalonië, zijn Instituut, waarvoor zich talloze roepingen melden, de nodige uitstraling bezorgt. Om de Hemel te danken voor de verbetering van zijn gezondheid en een eerste goedkeuring door de Kerk van zijn Instituut, gaat hij naar Lourdes en biedt de Heilige Maagd een hart van massief zilver aan.

Met een bezem

In 1886 neemt hij in de stad Vilafranca del Penedès, dichtbij Barcelona, de zorg op zich voor een middelbare school die in blijkbaar onoplosbare problemen is verwickeld. Er worden andere scholen opgericht en voorzien van werkplaatsen voor de technische vorming van de leerlingen. H. JOZEF zal de gids en beschermer worden van al deze instellingen. De devotie van eerwaarde Manyanet voor deze grote heilige in wie hij "de schaduw van de Vader" ziet, gaat heel diep. In een handgeschreven besluit verbindt hij zich ertoe «iedere dag de sleutels van het huis en van de hele Congregatie aan H. JOZEF te geven omdat deze zijn vader en zijn meester is na JEZUS en MARIA». In 1892 worden priesters en werkgevers belaagd door opstandelingen die kloosters en kerken in brand steken. Eerwaarde Manyanet en zijn religieuzen sluiten zich op in hun school en plaatsen een grote beeltenis van H. JOZEF achter de poort. De menigte komt al tierend en scheldend naderbij maar de Eerwaarde zegt tegen zijn religieuzen: «Wees nergens bang voor, H. Jozef zal ons van deze lieden bevrijden.» Er wordt hard op de poort gebonsd. Eerwaarde Manyanet doet onbevreesd open en roept de aanstormende belagers toe: «Deze school zit vol arme kinderen die door H. JOZEF worden beschermd.» De aanvoerder kijkt de eerwaarde recht in de ogen en zegt: «Omdat ze arm zijn respecteren we deze school». En stante pede verlaten de oproerkraaiers in stilte de plek.

Eerwaarde Manyanet voelt zich in het bijzonder aangetrokken door het mysterie van de Heilige Familie van Nazareth en publiceert meerdere werken en geschriften om de devotie voor dit mysterie te verbreiden. Hij schrijft bovendien vele brieven, stelt boeken en brochures samen om zijn educatieve interventies uit te leggen die zijn gebaseerd op zijn vertrouwen in de jongeren, en ook om een bijdrage te leveren aan de vorming van de religieuzen en religieuzes, gezinnen en kinderen. Hij zet ook zijn opvattingen uiteen over de leiding van de scholen. Met respect voor de vrijheid van de roepingen, probeert hij ieder een zowel christelijke als humane evenwichtige vorming te geven. In 1899 publiceert hij met name het "Kostbare familiejuweel", een gids voor echtelieden en gezinnen die hij herinnert aan de waarheid van het huwelijk met nadruk op de zo belangrijke plicht van christelijke opvoeding van de kinderen.

Tijdens de heiligverklaring van Joseph Manyanet heeft Paus Johannes Paulus II de Heilige Familie de bron genoemd waaruit hij de kracht had geput om het «Evangelie van het gezin» te verkondigen. Laten we de stichter om zijn bijzondere voorspraak voor de gezinnen vragen: dat elk huisgezin, naar het voorbeeld van de Heilige Familie, beeld van de Drie-eenheid op aarde, moge stralen van Gods liefde!

In 1888 vertrekt de stichter op bedevaart naar Rome en grijpt de gelegenheid aan om het Huis van Loreto te bezoeken. Sinds de XIIIe eeuw identificeert de overlevering dit huis unaniem met het huis van de Heilige Familie in Nazareth. Archeologische opgravingen, uitgevoerd tussen 1962 en 1965, hebben muurtekeningen van Palestijnse oorsprong blootgelegd. Eerwaarde Santelli die dan rector van het heiligdom is trekt de volgende conclusie: «Het is niet gemakkelijk de aanwezigheid in Loreto van muurtekeningen te verklaren die bij nader onderzoek van joods-christelijke oorsprong blijken te zijn, als men niet toegeeft dat de stenen van de Santa Casa afkomstig zijn uit Nazareth, zoals de overlevering wil.» Deze mening is des te relevanter daar de regio helemaal geen steengroeven bezit. Alle gebouwen van Recanati en Loreto zijn inderdaad van baksteen. Wanneer eerwaarde Manyanet zich binnen de muren begeeft waar het Woord vlees is geworden en waar de Heilige Familie dertig jaar geleefd heeft, wordt zijn hart gegrepen door een diepgaande mystieke vervoering en zijn tranen stromen overvloedig neer tot op de tegelvloer. Hij vraagt daarop onmiddellijk om een bezem en veegt op zijn knieën het heiligdom schoon.

Terug in Catalonië zet eerwaarde Joseph onvermoeibaar zijn taak voort. De Heilige Familie krijgt steeds meer aanvragen voor scholen. Op 22 juni 1901 keurt Paus Leo XIII definitief het Instituut voor mannen goed; het Instituut voor vrouwen was een paar jaar daarvoor op diocesaan niveau goedgekeurd. Toen zijn gezondheid was ondermijnd door verschillende ziektes, waaronder sinds zestien jaar vijf diepe open wonden die door hem "barmhartigheden van de Heer" werden genoemd, gaf de stichter vreedzaam zijn geest aan God op 17 december 1901. Zijn laatste woorden zijn: «JEZUS, MARIA en JOZEF, ontvang mijn ziel in het uur van mijn dood», het schietgebed dat hij tijdens zijn leven menigmaal had herhaald.

Tegenwoordig zetten de Zonen van de Heilige Familie van JEZUS, MARIA en JOZEF en de Dochters Missionarissen van de Heilige Familie van Nazareth hun educatieve taak voort in Europa, in Noord- en Zuid-Amerika en in Afrika.

Dom Antoine Marie
o.s.B.

- Om de brief van de Abdij Saint-Joseph de Clairval (gratis) te ontvangen, gelieve u te wenden tot het adres hieronder.
- Met dank ontvangen wij graag de adressen van eventuele lezers die u ons wil opzenden.

– voor België : IBAN : BE41 0001 3398 7110 ; BIC : BPOTBEB1, ten name van "Abbaye Saint-Joseph".
– voor Nederland : IBAN : NL77 INGB 0000 4887 75 ; BIC : INGBNL2A, ten name van "Abbaye Saint-Joseph", Girokantoor 's-Gravenhage.
– Bankkaart : Visa, CB, Mastercard, American express: cf. onze site www.clairval.com

Abbaye Saint-Joseph de Clairval (Nederlandse ed.) ISSN: 1956-3892 - Dépôt légal: date de parution - Directeur de publication: Dom Antoine Beauchef - Imprimerie: Traditions Monastiques - 21150 Flavigny-sur-Ozerain.

ABBAYE SAINT-JOSEPH DE CLAIRVAL – 21150 FLAVIGNY-SUR-OZERAIN – FRANCE

Fax : 00 33 3 80 96 25 29 – E-mail : abdij@clairval.com – Página web: <http://www.clairval.com/>